

Júlia

Világszerte Nr. 1

Helen Brooks

Emlékezetes karácsony

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Helen Brooks, 2012 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 668. eredeti címe: *Just One Last Night* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Brodszky Ildikó

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 668. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-535-3

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Melanie értetlenül bámult a kezében tartott levélre. A nehezen olvasható kézírás összemosódott a szeme előtt. Pislognia kellett, hogy újra ki tudja betűzni. Nem akart hinni a szemének.

Forde tényleg nem fogja fel, milyen lehetetlen dolgot kíván? Hiszen ez nevetséges! Melanie harmadszor is elolvasta a levelet, hogy meggyőződjön róla, nem álmodik. A férje kézírását azonnal megismerte a borítékon, ahogy a levelet megtalálta az ajtó előtt. Először megörült neki. Aztán aggodalom fogta el, hogy talán nem csupán a válasz ügyében ír.

Melanie mély lélegzetet vett, hogy megnyugodjon.

Forde azt ajánlotta, hogy dolgozzon neki. Jó, nem közvetlenül neki, hanem az édesanyjának. De hát az lényegében ugyanaz. Hónapok óta egy szót sem váltottak egymással, a kapcsolatuk teljesen kihűlt. Most pedig, mint derült égből villámcsapás, egyszer csak jön ez a levél! Csak Forde Masterson képes ilyen gátlástalanságra. Egyszerűen hihetetlen!

Melanie ledobta a levelet az ebédlőasztalra, és átnézte a többi postáját. Közben megette a maradék rongyoskiflijét, és megengedett magának még egy csésze tejeskávét.

A kis ebédlő egyben Melanie dolgozószobája is volt.

Ennek a berendezkedésnek hátrányai is akadtak, például ha meg akarta hívni a barátait. Most azonban úgyszincs ideje a társadalmi életre. Év elejétől kezdve, amióta különváltan élt a férjétől, éjt nappallá téve dolgozott a kertépítő cége sikeressé tételén. Ez eredetileg tulajdonképpen közös cégük lett volna. Együtt alapították röviddel azután, hogy...

Melanie vasakarattal elhessegette a fájdalmas emlékeket. Amióta különvált Forde-től, jobbnak látta nem is gondolni az együtt töltött időre.

Sóhajtvá kihörpintette a tejeskávéját, és felment, hogy lezuhanyozzon és felöltözzön. Aztán felhívta a munkatársát, Jamest, hogy megbeszéljék a nap teendőit. James kitűnő kolléga volt. Buzgott benne a lelkesedés, és a nehéz munkától sem riadt vissza. Izmos termetével és délszaki külsejével kifejezetten vonzó volt, és a nők úgy nyüzsögtek körülötte, mint a méhek a mézescsupor körül. Ez azonban cseppet sem akadályozta a munkában.

Melanie munkaruhája egy régi farmerből, egy szűk pólóból és egy mellényből állt. Vállig érő, hamvasszőke haját lófarokba kötötte, és jellegzetesen angol, világos bőrét vastagon bekente napvédő krémmel. Az egész országot hőség uralta, és az augusztusi nap már reggel nyolckor is meglehetősen erős volt.

Mielőtt lement a földszintre, a hálószobában kitérte az ablakot, hogy beáradjon a rózsairat. A vidéki ház kicsi volt. Az emeleten csak egy hálószoba és egy fürdőszoba kapott helyett. A földszinten a kis ebédlőhöz egy barátságos nappali csatlakozott. A hozzáépített részben volt a parányi konyha, ahonnan ki lehetett lépni a gyönyörűen gondozott kertbe. Melanie hihetetlenül jól érezte magát itt.

A telket egy régi kőfal határolta, amely ugyanúgy, mint a ház külső fala, futórózsával és lonccal volt befuttatva. A kövezett teraszon egy kerti asztal állt, székekkel és tarka virágokkal teli ládákkal körülvéve. Délutánonként itt lehetett élvezni a langyos, illatos levegőt, méhek és pillangók társaságában. Nem túlzás azt állítani, hogy ez a ház gyógyította meg Melanie sebzett lelkét, miután kiköltözött a palotából, ahol addig Forde-dal élt.

Az egész település mindössze tíz házból állt, melyek egyedülálló embereké vagy gyermektelen házaspároké voltak. Nagy részük, mint például a szomszédos épület, hétvégi házként szolgált. Itt, Londontól délnyugatra a falvak és városkák még rendelkeznek azzal az időtlen bájjal, ami felüdíti a lelket.

Az sem volt elhanyagolható szempont, hogy a kis település majdnem száz kilométerre volt Forde kingstoni házától. Nem kellett tehát attól félnie, hogy véletlenül összefutnak.

Először Melanie komolyan aggódott, hogy a még meglehetősen új vállalkozása túléli-e a költözést.

Az üzlet azonban olyannyira jól ment, hogy még egy munkatársat is tudott alkalmazni. Ő volt James. Melanie munkájának jellege némileg megváltozott. Kingstonban, a londoni kerületben, főként lakóparkokhoz tartozó kerteket, játszótereket és kisebb parkokat tervezett. Most elsősorban magánkertek tervezése és ápolása lett a cég fő feladata, de erdőgazdálkodással is foglalkoztak.

Néha, ha a feladat úgy kívánta, egész csapat tervezővel és építésszel dolgoztak együtt. Máskor meg egymástól függetlenül foglalkoztak egy-egy kerttel. A papírmunka természetesen Melanie feladata volt, csakúgy mint az ügyfelek megszerzése és a munkák koordinálása.

Melanie rádöbbsent, hogy hosszan elmélázott az ablaknál, pedig sok munka várt rá. Gyorsan végiggondolta a nap teendőit.

Jamesnek egy régi disznóól lebontását kell felügyelnie, mivel az ügyfél egy vadvirágos kertet akar a helyén létesíteni.

Neki magának egy újonnan kialakított kerten – amelyen már három hete dolgoztak – kell az utolsó simításokat elvégeznie. Egy nyugalmazott bankár és a felesége vette nemrégiben a telket, és el voltak ragadtatva azoktól a tervektől, amelyeket Melanie a kívánságaiknak megfelelően eléjük terjesztett.

Melanie nagyon szerette a munkáját. Hálát is adott érte az égnek. Napról napra örömet szerzett neki, hogy képes mindenkinek az egyéniségének megfelelő, egyedi világot teremteni. A mindennapok persze nem voltak mindig olyan egyszerűek. Különösen akkor, ha a megbízó egy könyvben vagy folyóiratban találta meg a tökéletes kertet. A laikusokkal nem mindig sikerült megértetnie, hogy az adott helyen ebből nem mindent lehet megvalósítani. De hát ez is hozzátartozott a hivatása kihívásaihoz, és végső soron ezt is élvezte.

Melanie mosolyogva ment le a lépcsőn. Ahogy azonban az ebédlőhöz ért, megint csak Forde levelére tudott gondolni, amelynek minden sora szinte beleégett az agyába.

Kedves Melanie!

Azért írok, mert szívességet szeretnék kérni. Nem magam, hanem Isabelle számára.

Jellemző! – gondolta Melanie. Nem érdeklődik aziránt, hogy vagyok, vagy mit csinálok. Minden udvariaskodás nélkül egyenesen a tárgyra tér.

Az anyám az utóbbi időben nincs különösebben jól, és a hillview-i kert már sok neki. Persze ezt nem akarja elismerni. Az egész kertet át kellene alakítani, hogy könnyebben lehessen ápolni. Kertészt sajnos nem enged a területre, én pedig nem tudok ott lenni, hogy segítsék. Benned viszont megbízna. Elgondolkoznál ezen a javaslaton? Aztán felhívhatnál.

Forde

Elgondolkoznál ezen a javaslaton? Melanie a fejét csóválta. Nincs ezen mit gondolkozni. Pontosan tudja a választ, meg azt is, hogy nem fogja Forde-ot felhívni. Amikor különváltak, ragaszkodott hozzá, hogy szakítsanak meg minden kapcsolatot. Azóta semmi sem változott.

Melanie odalépett az asztalhoz, és a levelet borítékostul apró darabokra tépte, majd a papírkosárba dobta. Ezzel végzett! Éppen elég dolga van, nem ér rá Forde örült ötletével foglalkozni!

Egy pillanatra még megállt, és a semmibe bámult. Hogy értette Forde, hogy az édesanyja nincs különösebben jól? Lelki szemei előtt megjelent Isabelle kedves arca, és összeszorult a szíve. Nagyon nehezebbre esett, hogy az anyósától is el kellett búcsúznia. Úgy érezte azonban, hogy csak úgy tudja keresztülvinni a válást, ha minden kapcsolatot megszakít Forde-dal.

Levélben elbúcsúzott Isabelle-től, és biztosította a szeretetéről és nagyrabecsüléséről. Nem várta, hogy Isabelle megértse, miért kell távoznia. Kifejezetten kérte, hogy ne válaszoljon. Isabelle mégis írt, Melanie pedig bontatlanul visszaküldte a borítékot. Nagy lelkiere kellett hozzá, de úgy érezte, hogy ez az egyetlen helyes döntés. Az idős hölgy nem érdemli meg, hogy két malomkő között őrlődjön.

Isabelle imádta a fiát, aki az egyetlen gyermeke. Forde alig húszéves volt, amikor az apja meghalt,

és ezután az anyjával különösen közel kerültek egymáshoz.

Ebben a pillanatban csöngött Melanie telefonja, és kizökkentette a borús gondolataiból. James jelentkezett. Közölte, hogy dugóba került, és nem tud idejében odaérni a disznóól bontására. Azt kérdezte, hogy nem tud-e Melanie odamenni. A munkások szerződésében pontosan rögzítve volt a feladat, mégis, a tapasztalatok alapján tanácsosnak látszott személyesen felügyelni a munkálatokat.

Melanie igent mondott. Amióta a múltkoriban egy kifogástalan állapotban lévő télikertet lebontottak, és a düledező üvegházat meghagyták, nem nagyon bízott az építőmunkásokban. James kezdetől fogva osztotta a véleményét.

Sóhajtott, és gyorsan átszervezte a délelőttjét. Úgy döntött, hogy azonnal elindul, és későbbre halasztja a könyvelést. Rövidesen már a rozsdás kisteherautójában ült, és az országúton döcögött. Zsúfolt napnak ígérkezett, de ez most éppen jól jött. Legalább nincs ideje Forde levelén gondolkodni.

Valóban nagyon sűrű lett a nap. Melanie csak késő este ért haza, de a zsebében egy igazán nagyvonalú csekk lapult. A bankár és felesége el volt ragadtatva a munkájától, és ezt a fizetségben is kifejezésre juttatta.

Melanie leállította a kocsiját a kis település közös parkolójában, aztán odasétált a kertkapujához. Ahogy belépett a saját kis paradicsomába, mélyen belélegezte a bódító rózsairatot.

Ó, hogy örült szeretett otthonának! Most már nem vágyott semmi másra, csak egy jó meleg fürdőre, hogy a fájós izmai kilazuljanak. Szilárdan eltökélte, hogy ma mindenképpen befejezi ezt a munkát, így még ebédelésre sem szakított időt.

A konyhaajtón keresztül belépett a házba. Lehúzta a csizmáját meg a harisnyáját, és mezítláb felment a lépcsőn a fürdőszobába. Először is kinyitotta az ablakot, hogy a langyos esti levegő beáradjon a házba, aztán megeresztette a fürdővizet.

Néhány perc múlva már az illatos habfürdőben ült, és a nagy ablakon át nézte az esti eget, amelyen már kigyúltak az első csillagok. Szeretett a maihoz hasonló napokon a fürdőkádban pihenni és gyönyörködni az égi színjátékban.

A gondolatainak azonban nem tudott megálljt parancsolni. Újra és újra Forde-ot látta maga előtt, hiába próbálta a képét elhessegetni. Egyszerűen nem tudta kiverni a fejéből. Semmiképpen sem akarta azonban felvenni vele a kapcsolatot, még Isabelle kedvéért sem. Forde és az anyja a múltjához tartoznak. A jelenben és a jövőben nincs helyük. Ezt parancsolja az egészséges túlélési ösztön.

Melanie hallotta, hogy lent csöng a telefon. Hagyta, hogy átkapcsoljon üzenetrögzítőre. Most csak az érdekelte, hogy minden izma ellazuljon. Pár perc múlva megszólalt a munkaruhája zsebében mobiljának dallamos csengőhangja. Bizonyára James akarja vele megbeszélni a nap utolsó tennivalóit. Melanie-t azonban most ez sem érdekelte. Erre a kis szabadidőre szüksége van! Minden egyéb várhat egy kicsit.

Még fél óráig élvezte a meleg fürdőt, aztán megmosta a haját. Végül belebújt egy puha fürdőköpenybe. Közben lent az üzenetrögzítő két további hívást fogadott. A gyomra már nagyon korgott, és alig várta, hogy valami ennivalót készítsen magának.

Éppen leért az utolsó lépcsőfokra, amikor kopogtak az ajtón. Melanie az ijedségtől majdnem megbotlott. Ez csak James lehet! Bizonyára valami katasztrófáról akar beszámolni. Mivel telefonon nem érte el, kénytelen volt eljönni. Ami teljesen rendben van, végül is ő, Melanie a főnök.

Barátságos arcot öltött, szorosabbra húzta a köpenye övét, és kinyitotta az ajtót.

A magas, jóképű férfi azonban, aki a küszöbön állt, nem James volt.

Melanie megdermedt.

– Szia! – Forde nem mosolygott. – Zavarok talán?

– Tessék? – meredt rá az asszony.

A férfi csodásan nézett ki. Fehér inget és szűk, fekete nadrágot viselt, jól érvényesült benne izmos termete. Mélyfekete pillái alatt csillogott a kék szeme. Szemrevételezte az asszony öltözetét, és kissé oldalra hajtotta a fejét.

– Látogatód van?

A célzás egyértelmű volt. Melanie a füle tövéig elpirult. Az arckifejezése azonban jeges maradt.

– Tessék!?

Forde némileg felengedett. Örült, hogy tévedett. Egész nap hiába várta a választ a feleségétől. Miután Melanie nem vette fel a telefont, meg akarta nézni, hogy készakarva nem veszi-e fel, vagy csak egyszerűen nincs otthon.

Az emeleten égett a villany, és Melanie fürdőköpenyben nyitott ajtót. Mi mást gondolhatott volna?

– Tényleg azt hittem, hogy van valaki nálad – magyarázta a férfi, és megpróbált egy lépést előrelépni, mielőtt becsapják az orra előtt az ajtót. – És nem jöttél a telefonhoz.

– Ma nagyon sokáig dolgoztam, és mindenekelőtt egy kiadós fürdőt akartam venni – védekezett az asszony. – De hát miért kell magyarázkodnom? És hogy jut olyasmi az eszedbe, hogy egy férfi van nálam?

– Nyilvánvalónak látszott.

– Neked. Ne vonj le elhamarkodott következtetéseket!

– Elsüllyedek szégyenemben. – Forde hasonló helyzetekben előszeretettel folyamodott a gúnyolódáshoz.

Melanie számára persze ez olaj volt a tűzre. Forde volt az egyetlen ember a világon, akinek a jelenlétében nem tudta megőrizni a védelméül szolgáló hűvös arckifejezést. Egykettőre elvesztette az uralmat az érzelmei felett.

Mivel a gyerekkorát különböző otthonokban töltötte, korán megtanulta a valódi énjét és az érzelmeit véka alá rejteni. Forde-dal szemben azonban ez sajnos nem működött.

– Volnál szíves elmenni? – mondta az asszony, és be akarta csukni az ajtót.

A férfi azonban az ajtórésbe tette a lábát.

– Megkaptad a leveletem? – Melanie-val ellentétben Forde teljesen nyugodt volt.

Ez legalább annyira bosszantotta az asszonyt, mint a feltételezés, hogy egy szerető van az ágyában. Elengedte a kilincset, és bólintott.

– És?

– Hogyhogy és?

A férfi tekintete az asszony lelkének mélyéig hatolt.

– Ne tegyél úgy, mintha nem érdekelne Isabelle hogyléte.

Melanie haragja elpárolgott.

– Mi van veled?

– Csökönys, mint a szamár. Hiszen ismered.

Melanie kis híján elnevette magát. Forde anyja szelídebb, nőiesebb kiadása volt a makacs fiának, de legalább olyan erős akaratú. Ugyanakkor a menyét hihetetlen szeretettel támogatta. Olyan volt, mintha az anyja lett volna, aki után Melanie mindig vágyott, de nem adatott meg neki.

Melanie aggodalma nőttön-nőtt.

– Azt írtad, hogy nincs különösebben jól.

– Abban az átkozott kertjében elesett, és eltörte a csípőjét. A műtét során komplikációk léptek fel. Van valami baja a szívének is.

Melanie megdöbbsent. Forde levele alapján azt gondolta, hogy az anyósa talán megfázott, vagy valami hasonló kisebb baja van. De csípőtörés és műtét... Isabelle meg is halhatott volna, anélkül hogy ő egyáltalán tudomást szerez róla! Az asszony toroka kiszáradt.

– Borzasztóan sajnálom.

– Nem annyira, mint én. Nem hallgat arra, amit mond neki az ember, és ezzel megkockáztatja, hogy újra kórházba kerüljön. A világ minden kincséért sem hajlandó ideiglenesen hozzám költözni, vagy egy rehabilitációs szanatóriumot igénybe venni. A műtét után a saját felelősségére engedték ki a kórházból, az orvosok tanácsa ellenére. Az egyetlen engedmény, amire hajlandó volt, hogy felvehettem egy ápolónőt, aki mellette marad, amíg lábra nem áll. De ezért is meg kellett harcolnom. Az anyám néha egészen lehetetlenül viselkedik!

Melanie mosolygott magában. Hasonló körülmények között Forde ugyanilyen lehetetlenül viselkedne. Ha nem rosszabbul. De nincs még egy olyan férfi a földön, aki ennyire vonzó lenne.

Erre a gondolatra Melanie még szorosabbra húzta a köpenye övét. Forde-nak nem szabad észrevennie, hogy a hirtelen felbukkanása mennyire összezavart! – figyelmeztette magát. Egyszer s mindenkorra vége. Légy erős!

– Őszintén sajnálom – ismételte. – Be kell azonban látnod, hogy az ötleted milyen nevetséges. Nem dolgozhatok neki, hiszen válófélben vagyunk.

– Mi igen. De ez nem befolyásolja az Isabelle-hez fűződő viszonyodat. Egyébként borzasztóan megbántottad azzal, hogy visszaküldted a levelét.

Ez övön aluli ütés volt. De hát Forde már csak ilyen.

– Így volt a legjobb.

– Komolyan? Kinek?

– Semmi kedvem vitatkozni veled. – Az asszony reszketett, noha meleg volt az este.

– Te fázol. – A férfi erőteljes mozdulattal kitérte az ajtót. – Ezt bent beszéljük meg!

– Bocsánat! – állta el Melanie Forde útját. – Nem emlékszem, hogy behívtalak volna.

– Két éve vagyunk házasok. Hacsak nem vagy tökéletes színész, és nem játszottad meg magad egyfolytában, ugyanúgy szereted az anyámat, mint én. Az ő kedvéért kérem a segítségedet. Komolyan vissza akarod utasítani?

Pontosabban két éve, négy hónapja és öt napja. Az első tizenegy hónap olyan volt, mint a földi paradicsom. Utána aztán...

– Most menj el, légy szíves! – kérte az asszony, de a hangja gyengébb volt, mint ahogy szeretne volna... – Az ügyvédek sem helyeselnék ezt a beszélgetést.

– Felejtsd el most az ügyvédeket! – Forde belépett a folyosóra, és becsukta maga mögött az ajtót. – Azok csak vérszívók. Beszélni akarok veled, itt és most. Egyedül csak ez számít.

A férfi olyan közel állt, hogy Melanie érezte az illatát, és ez olyan emlékeket ébresztett benne, amelyek meglehetősen izgatóak voltak. Melanie most is reszketni kezdett, és ezúttal sem a hidegtől. Forde volt az egyetlen férfi, akit valaha szeretett. Még most is aggasztóan erős a hatalma felette.

– Kérlek, menj el!

– Ide figyelj, Nell – kezdte Forde gyengéden. – Igyunk meg együtt egy kávé! Ülünk le, és hallgass meg! Csak ennyit kérek. Számomra csak Isabelle-ről van szó.

Noha Forde hozzá sem ért, Melanie úgy érezte, mintha a férfi fizikai fájdalmat okozna neki. Most nagy szüksége volt arra az önfegyelemre, amit gyerekkora óta gyakorolt. Az sem ingatta meg, hogy a férje a becenevén szólította.

– Egyáltalán nem tartom jó ötletnek.

– Ellenkezőleg, ez egy kitűnő ötlet.

A férfi sötét haja a homlokába hullott. Nyilvánvaló volt, hogy nem fogadja el az elutasítást. És mivel sokkal erősebb, Melanie aligha tessékkelheti ki akarata ellenére a házból.

– Aligha van más választásom – indult el megadóan a nappali felé.

Forde követte, és titokban örült, hogy további vita nélkül bebocsátást nyert. De hát nyugtával dicsérje a napot. Egy csatát megnyert, de a háborút még távolról sem.

Gyorsan körülnézett a nappaliban, és megállapította, hogy a berendezés minden részlete magán viseli Melanie keze nyomát. A krémszínű függönyök jól illettek a két puha pamlaghoz és a süppedős, kávébarna szőnyeghez. A berendezést egy gyönyörűen helyreállított Viktória korabeli kandalló egészítette ki, amelyre azonban ebben az évszakban nem volt szükség. Az ablakokkal szemközi falon lévő hatalmas tükörtől a szoba a valóságosnál sokkal nagyobbnak látszott. Ügyesen tervezett, szép szobabelső, modern és barátságos. Feltűnő azonban, hogy hiányoznak a személyes tárgyak. Seholy fénykép vagy hasonló.

– Ül le, hozom a kávé! – mutatott a háziasszony a kanapéra, és kiment a szobából. A férfi azonban utánament. A konyha sokkal nyilvánvalóbban mutatta az élet nyomait, mint a nappali. A pulton iratok halmozódtak, akárcsak felette a polcon. A mosogatóban piszkos edények voltak. Valószínűleg Melanie otthon is a legtöbb idejét munkával tölti.

– Még nem volt időm elmosogatni – mondta dühösen az asszony.

– Előttem nem kell mentegetőzned.